

De Postrijder der provincie Limburg

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 1/2 centiemen per
drukregel.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

TONGEREN, DEN 21 OCTOBER.

Eene depeche uit Versailles meldt het volgende :

De maarschalk Mac-Mahon zal heden maandag in den morgen HH. MM. den Koning en de Koningin der Belgen in den Ellysée te Parijs ontvangen. Hij zal ook aan den kardinaal de Bonnechose een gehoor verlenen.

Proces Bazaine.

IN EN ROND DE GEHOORZAAL.

Onder de personen, welke te Trianon de opmerking verdienen, behoort een klein manneke, dat zoo mager is als een graat, en een overgrooten baard draagt.

Het is gekleed naar de mode van 50 jaren vroeger, en dergelijken, zolang als de zitting duurt, wandelt het op het terras van Trianon somwijlen met eenig gezelschap, maar grootendeels alleen.

Zijn naam is Jan Migeon, zijn beroep hovenier, zijne verblijfplaats Verdun.

Welnu, dit manneke is een der weinigen, welke hunnen plicht met nauwgezetheid vervulden, en dat met eenen moed, die boven allen lof verheven is.

Daar hij het departement der Meuse nauwkeurig kende, bood hij zich bij maarschalk Bazaine aan, zoodra deze door het vijandelijke leger was ingesloten, en beloofde depeches te brengen, waar ook de maarschalk die verkoos te doen dragen.

— Indien gij verkiest, dat ik naar Parijs ga zegde hij tot den opperbevelhebber van het Rijnleger, zal ik gaan.

— Maar, zoo luidde de bemerking van den maarschalk, gij zijt reeds oud en sukkelachtig.

— Wat geeft dat, vroeg hij op een toon, die elke verdere oplossing nutteloos maakte.

Er werd hem eene eerste depeche toevertrouwd, en 24 uren later keerde hij met het antwoord terug.

Eenige dagen later werd Migeon in het hoofdkwartier ontboden. Toen er hem aanzegging gedaan werd, dat zijne tegenwoordigheid in het hoofdkwartier noodig was, leerde hij aan jongelingen van 16 tot 17 jaren de exercitie.

Deze reis moet hij eene depeche naar maarschalk Mac-Mahon dragen. Aleer te vertrekken, droeg Migeon zorg, die depeche in een stuk zwarte taffetas te naaien, dat hij over het linker oog plakte. Daarna trok hij zijne meest versletene kleederen aan, nam een naakussen met garen, naalden en potlooten gevuld, onder den arm, en verliet het kamp.

De eerste Pruisische posten dachten er zelfs niet aan, dien ouden gebrekkelijken man aan te houden, welke, volgens hun zeggen, maar een mageren buit aanbod, met zijn armoedig naakissen onder den arm.

Van velen zelfs kreeg hij eene aalmoes, en wie ook zou een zoo arm en gebrekkig man mistrouwd hebben, die te nauwermond genoeg zien kon, om niet op de baan te struikelen?

Toen zijne zending volbracht was, dacht hij naar Metz terug te keeren, maar juist als hij het kamp van Châlons wilde verlaten, vertrouwde maarschalk Mac-Mahon hem eene depeche toe voor den minister van oorlog te Parijs.

Te Parijs, waar hij weldra aankwam, scheen generaal Trochu getroffen door de wilskracht welke die grijzaard bezat, gaf hem eene edelmoedige belooning, en beloofde hem hovenier te worden. Deze heeft hij echter nooit gekregen.

Daar hij echter niet wkerloos wilde blijven, nam Migeon dienst onder de vrijeschutters der Pers, waarbij zijn goed gedrag en dapperheid hem weldra tot sergeant verheven. Het was Migeon, die den eerste, aan 't hoofd van zijne ploegschutters, binnen Bourget drong, den 30 oktober 1870, waar hij met eigen hand den vijandelijken schildwacht doodde, voor den eersten Pruisischen post in dit dorp.

Vandaag woont Migeon weer in zijne geboortestad Verdun en oefent er het nederig ambt uit van hovenier-daglooner.

Sedert een paar dagen wordt de holle weg, welke rechtstreeks naar het paviljoen geleidt, dat door maarschalk Bazaine betrokken is, met de uiterste zorg bewaakt, zonder dat er kan geweten worden om welke reden die bewaking wordt uitgeoefend.

Aan elke poort, en daar zijn er drie, staan twee schildwachten, met streng bevel niemand, wie het ook 's zij, dóór te laten, buiten het dienstdoende personeel en de lieden, die eene toegangkaart bezitten.

Er zijn eergister met een rijtuig bij maarschalk Bazaine drie groote kisten aangebracht,

welke letterlijk overkropt waren met al, wat er sedert 2 jaren over den oorlog en de capitulatie van Metz geschreven is.

Het bijzonderste voorval, en waarover in de laatste zitting het meest gesproken is, blijft echter wel het incident Régnier.

Nadat de heer Régnier om een verhoor had doen verzoeken aan generaal Pourcet, commissaris van het gouvernement, en hem dit verhoor toegestaan was, werd Régnier in het kabinet van den generaal gebracht.

— Hier ben ik, zegde Régnier, terwijl hij snel het vertrek binneatrad, doet mij nu aanhouden!

— Waarom wilt gij, dat ik u doe aanhouden? vroeg generaal Pourcet.

— Omdat hier de brochure is, welke ik heb uitgegeven in antwoord op het verslag van generaal Séré de Rivière.

En terwijl hij dit zegde, reikte hij het vingschrift aan generaal Pourcet over.

Deze nam het aan, doorzag het, en eindigde het verhoor met aan den heer Régnier de verzekering te geven, dat hij hem niet wilde doen aanhouden.

Eenige oogenblikken later stapte die zonderlinge persoon den weg op naar Beausejour.

Het geheele incident Régnier is zoo duister, dat 't moeilijk zal worden om dit op te helderen, want zoowel maarschalk Bazaine blijft bij zijne bewering, als de heer Régnier zijne getuigenis staande houdt, en daar er geene verdere getuigen zijn om het feit op te helderen, is het moeilijk hier helder te zien.

Maarschalk Bazaine beweert, dat hij geene mededeelingen onzer voorhanden zijnde middelen gedaan heeft, maar dat de getuige dit toevallig moet vernomen hebben, hetzij door een onbescheiden blik te slaan in het verslag over dit artikel, het zij op eene andere manier. De heer Régnier getuigt, dat maarschalk Bazaine hem gezegd heeft, dat het leger met zijne levensmiddelen niet langer kon toekomen dan tot 18 oct.

Het laatste punt, onderzocht in de ondervraging, was dit betrekkelijk het bevel door den maarschalk aan generaal Bourbaki gegeven, om tot de keizerin te gaan. Dit bevel draagt den datum van 15 september. De maarschalk zegt dat hij willen schrijven heeft den 25, dat dit een *lapsus calami* is, of liever eene dwaling, voortkomende van eene wonde die hij aan de hand had, en welke hem niet toelaat de cijfers goed te maken. De voorzitter heeft, met zijne gewone bescheidenheid, niet aangedrongen en enkel het stoffelijk feit doen opmerken. Het verslag van generaal Rivière stapte zoo gemakkelijk niet over dit feit. Hij zoekt er den voorbedachten aard van en vergelijkt dien datum met dengene der voorstellen tot overgaaf, reeds den 23 september door den maarschalk aan prins Friedrich-Karl gedaan. Het belang van den maarschalk om dit bevel vroeger te dagteekenen was het samenstellen te vermijden met het bezoek van Régnier en de uitleggingen te voorkomen, waaraan dit samenstellen kon aanleiding geven.

De ondervraging zal heden eene personagie ten tooneele voeren, over wien nog niets gezegd werd, een heer Arnoux Rivière, eene soort van geluksdooda, avontuurlijke en geheimsinnige personagie, wiens leven eene aaneenschakeling van de zonderlingste voorvallen is. Hij zat op de banken van het assisenhof, van het correctioneel en van den krijgsraad, want hij heeft deel gemaakt van het leger. Hij heeft ook al de wisselvalligheden der fortuin beleefd. Na alles doorgesparteld te hebben, werd hij miljonair. Onlangs kocht hij het kasteel en het domein van Chamarrande, dat, zooals men weet, aan den hertog de Persigny behoort had. Welnu, 't is aan die zonderlinge personagie, wiens voorgaande leven de maarschalk goed kende, dat hij de kiesche zending had toevertrouwd om tot tusschenpersoon te dienen voor de uitwisseling der correspondentien tusschen de oppergeneraals, de parlementairen te ontvangen en naar het hoofdkwartier te brengen. Ziehier wat gezegd wordt om dezen kens uit te leggen: Arnoux Rivière zou in Mexico geweest zijn, hij zou ook deel genomen hebben aan aanzienlijke operaties op de guano, die hem spoedig miljonair gemaakt hebben. Wel is waar schijnen heden zijne miljoenen vervlogen en men spreekt van de openbare verkoop van het domein Chamarrande.

Arnoux Rivière heeft eerst, aangaande de onderhandelingen van den maarschalk met prins Friedrich-Karl zeer erge verklaringen gedaan, waarvan hij maar later de betekenis kende, en die hij ingetrokken zou hebben, na den maarschalk in zijne gevangenis gezien te hebben. Zijne getuigenis is eene dergene welke zullen aanleiding geven tot incidenten en misschien tot de toepassing van eene der schikkingen van het wetboek van crimineel onderzoek.

Om 1 uur wordt het verhoor hernomen. De

voorzitter vraagt den beschuldigde, welke pogingen hij aangewend heeft om zich in gemeenschap te stellen met het gouvernement der nationale verdediging; den 17 stuurde de maarschalk eene depeche aan dit gouvernement, om te weten wat er in Frankrijk omging. Hij had reeds den 12 eenen bod uitgezonden en eenen tweede den 25. Dit zijn de eenige berichten die het gouvernement toegekomen zijn. De maarschalk antwoordt dat hij nog andere berichten gezonden heeft. De voorzitter zegt dat de raad daarover de getuigen zal hooren, en doet den beschuldigde opmerken dat, wijl generaal Bourbaki alsdan Metz verliet, hij hem kon opleggen inlichtingen te nemen. — Dit kon ik niet doen, beweert de maarschalk, op 't oogenblik dat ik naar de keizerin zond kon ik geene gemeenschap met het gouvernement der nationale verdediging hebben. Al bleven we getrouw aan het land voor de verdediging des vaderlands, wij waren toch verbonden jegens de keizerin door onze eed, en wat de krijgsvruchtigheden aangaat, generaal Bourbaki moest, na zijne samenkomst met de keizerin, oordeelen wat er te doen was.

Trianon, 17 oktober, 5 uren.

Het tweede gedeelte der zitting loopt over de onderhandelingen, waarvoor generaal Boyer tot tusschenpersoon gediend heeft. Op de vraag, door den voorzitter geseld: « Denkt gij dat er in de grondwet, waaraan gij getrouw bleef, een artikel bestond dat u mochtigde om, zoodra gij gedaan hebt, met den vijand te onderhandelen? » antwoordt de maarschalk ontkennend zeggende: « Wij hebben weêrstand geboden tot het laatste stuk brood » Verder loochent hij eenige mededeelingen van het gouvernement der nationale verdediging ontvangen te hebben. Hij zegt dat hij niet officieel de bijeenroeping der kiescollegiën gekend heeft. Hij haalt de gevechten van de maanden september en oktober aan, om te bewijzen dat er geene overeenkomst was met de Pruisen, waarbij alle krijgsvruchtigheden na het vertrek van generaal Bourbaki moest opgeschorst worden.

De maarschalk legt de verschillende redenen uit, die hem belet hebben eene ernstigen slag te leveren met het inzicht om de onderhandelingen van Ferrières te ondersteunen. De voorzitter ondervraagt hem breedvoerig over zijn aanbod van 27 september om zich over te geven met de krijgsre. De maarschalk zegt dat, in zijnen voorbeeldlozen toestand, de volstreekte plichten van krijgsopperhoofd ophielden. Tegenover een oproerig gouvernement moest hij op eigen hand handelen. — Dus, zegt de voorzitter, bestond voor u Frankrijk niet meer? — Op dergelijke dringende vragen antwoordt maarschalk Bazaine dat hij eenvoudig den vijand eenen strik wilde spannen. De voorzitter doet opmerken dat het aanbod van maarschalk Bazaine om de binnenslandsche orde te handhaven, de burgeroorlog was. De maarschalk protesteert en zegt dat zijn gedacht verkeerd weergegeven is.

Trianon, 19 oktober.

De ondervraging van den maarschalk wordt voortgezet.

V. Waarom op het oogenblik de stad over te geven hebt gij de werken en de wallen niet vernield, — A. Rechtzinnig, ik kon dit niet.

V. Gij aanzagte u dus niet als gemachtigd zijnde om uw materieel te vernietigen alvorens te onderhandelen. A. Neen.

V. Welke grootere strengheden hadt gij dan te vreezen van wege den vijand? — A. Ik vreesde dat de stad zou behandeld worden als eene stad die stormerhand was ingenomen.

V. Straatsburg, dat stormerhand werd ingenomen had geene strengheid te lijden? — A. Men kon het vreezen.

V. Ik moet tot eene andere orde van gedachten overgaan. Gij weet het, maarschalk, dat geen leger met meer dapperheid zijne vaandels heeft verdedigd dan het uwe. In zijne talrijke gevechten heeft het geen enkel verloren. Ik zal u vragen, of gij alles gedaan hebt om die roemrijke zinnebeelden niet aan den vijand over te leveren? Den 26 hebt gij bevel gegeven om de vaandels te verbranden. — A. Ik heb er mondelings bevel toe gegeven aan generaal Soleille.

V. Is het op uw bevel dat generaal Soleille de volgende bevelen heeft gegeven.

« Aan de generaals bevelhebbers der artillerie van de legerkorpsen.

« 27 oktober, N. 1002.

» Op bevel van den maarschalk bevelhebber zullen de vaandels en de standaarden in den loop van den dag moeten in het arsenaal van Metz gebracht worden. De vaandels zullen in hunne hoozen moeten gewikkeld zijn en in eenen gesloten batterijwagen moeten vervoerd worden, vergezeld door eenen luitenant en vier andere officiers te paard, indien het mogelijk is. Gij zult u wel willen verstaan met den be-

velhebber van uwe legerkorpsen, opdat er in dien zin bevelen worden gegeven aan de verschillende regementen.

« Ik verzoek u naar mijn hoofdkwartier te komen, heden om 2 ure namiddag. »

« Aan kolonel de Girels,

» 27 oktober, N° 1083.

« Op bevel van den maarschalk opperbevelhebber moeten al de legerkorpsen hunne vaandels en standaarden naar het arsenaal vandaan. Ik verzoek u die te ontvangen en ze te behouden; zij zullen deel maken van den inventaris der materiëls der plaats, welke zal opgemaakt worden door eene commissie van fransche en pruisische officieren. »

A. Het bevel 1002 heb ik gegeven... wat het bevel 1083 betreft, ik ben er voor niets tusschen,

V. Nogtans hebt gij, ten gevolge der gisting veroorzaakt door uwe depeche, een volleden bevel gezonden luidende dat de vaandels moesten verbrand worden. — A. Dat is waar.

V. Later zendt gij het volgende bevel aan generaal Coffinières: « Gelief bevelen te geven om morgen in het arsenaal van Metz de adelaars te ontvangen der regementen infanterie van al de legerkorpsen. Deze adelaars zullen, gewikkeld in hunne hoozen en gesloten wagens door de zorgen der artillerie moeten vervoerd worden. » Gij hebt vergeten te zeggen dat de adelaars moesten verbrand worden. Dit was nogtans gewichtig. — A. Het was geen bevel, het was eene kennisgeving.

V. Gij zegt: « Gelief bevelen te geven. » — A. Ik herhaal dat het eene kennisgeving was. Overigens geloof ik dat den 27 bijna al de vaandels verbrand waren.

V. Nogtans hebt gij schier op hetzelfde oogenblik aan kolonel de Girels het bevel gegeven, om de vaandels, die door de korpsen zouden afgeleverd worden, te ontvangen en weg te sluiten; er bijvoegende dat onder geen voorwendsel de vaandels mochten teruggegeven worden. — A. Ik geloofde zoo te moeten handelen.

V. Gij hebt geene enkele inlichting te geven aan den raad? — A. Neen.

V. Gij hebt niets meer te zeggen? — A. Ja, het verslag beschuldigt mij den keizer verraden te hebben. Ale een bewijs dat dit niet zoo is, zal ik zeggen dat de keizer zelf mij enen brief schreef om mij geluk te wenschen over mijn gedrag te Metz.

Trianon, 18 oktober, 4 uren.

De ondervraging van den maarschalk is eindelijk afgelopen. De voorzitter heeft ze met een plechtige traagheid gedaan, waardoor de maarschalk goed de betekenis zijner antwoorden kon berekenen. De ondervraging heeft geen gewag gemaakt van de weigering der krijgsre, welke de vijand het fransch leger wilde toestaan. De voorzitter heeft overigens meer dan eens het verslag niet gevolgd. De eerste getuigen zijn de maarschalken Lebœuf en Canrobert.

Maarschalk Lebœuf is gisteren maandag, om 1 uur, als getuige gehoord. De getuigenis van den eersten opperbevelhebber van het fransche Rijn-leger is nog al gunstig aan Bazaine.

Hij verklaart dat de verantwoordelijkheid van Bazaine, als opperbevelhebber, slechts begint te rekenen van den 12 augustus. Tot dien dag was hij onder de bevelen van een ander opperbevelhebber. Hij voegt er bij dat Bazaine zich geenszins misnoegd toonde van onder een anders bevelen te staan en dat hij geenszins gevraagd heeft om het opperbevelhebberschap te bekomen.

M. Lebrun, eerste majoor generaal, verklaart dat de Keizer besloten had op Verdun terug te trekken, dat de eerste voorbereidende maatregelen ontoereikend waren, hetgeen de vertragung heeft doen ontstaan, die den veldslag van Bony voor gevolg had.

De verdedigers doen opmerken dat deze vertragung geenszins ten laste van Bazaine kan gelegd worden, wijl deze slechts te rekenen van den 13 augustus het bevelhebberschap uitgeoefend heeft.

Buitenlandsch nieuws.

Frankrijk.

Parijs, 17 oktober,

De *Soir* zegt dat de volgende combinatie te Salzborg zou aangenomen zijn :

De Vergadering zou het koninkdom zonder voorbehoud uitroepen. Terwijl de graaf van Chambord de kroon aanvaard zou hij onmiddellijk de vergadering gelasten eene grondwet op te stellen, als nieuwe grondslag der betrekkingen tusschen Frankrijk en den koning.